

רשומות

הצעות חוק

15 בנובמבר 2000

2940

י"ז בחשון התשס"א

עמוד

154	הצעת חוק ההסגרה (תיקון מס' 8), התשס"א-2000
166	הצעת חוק מס רכוש וקרן פיצויים (תיקון מס' 29), התשס"א-2000
167	הצעת חוק סיווג וסימון שידורים, התשס"א-2000

הצעת חוק ההסגרה (תיקון מס' 8), התשס"א-2000

1. תיקון סעיף 1א בחוק ההסגרה, התשי"ד-1954¹ (להלן - החוק העיקרי), בסעיף 1א(א), במקום "ובעת הגשת בקשת ההסגרה" יבוא "ובעת עשיית העבירה".
2. במקום סעיף 2 לחוק העיקרי יבוא:
- החלפת סעיף 2, והוספת סעיפים 2א ו-2ב
- "עבירת הסגרה 2. (א) בחוק זה, עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה.

ד ב ר י ה ס ב ר

לפי התיקון האמור ניתן להסגיר אזרח ישראלי אם בזמן הגשת בקשת ההסגרה הוא תושב ישראל; לגבי מי שבאותה עת הוא אזרח ותושב, הסגרתו מותנית בכך שהמדינה המבקשת תיתן התחייבות שאם האדם המוסגר יורשע בדין ויוטל עליו עונש מאסר, הוא יוחזר למדינת ישראל כדי שישא בה את עונשו.

הצעת החוק שהגישה הממשלה, ואשר בעקבותיה התקבל התיקון האמור (ה"ח התשנ"ח, עמ' 330), התייחסה לנקודת זמן שונה לבירור זיקתו של אדם לישראל מזו שנקבעה בחוק שהתקבל; בהתאם להצעת החוק הממשלתית, תנאי האזרחות והתושבות צריכים היו להיות קיימים בעת ביצוע העבירה, וזאת כדי להגן על אזרח ישראלי שיש לו זיקה אמיתית לישראל.

החוק שהתקבל מאפשר לאדם, שאינו אזרח ותושב, לברוח לישראל לאחר ביצוע העבירה, לקבל את האזרחות הישראלית ואף לטעון לתושבות בישראל, אם חלף זמן, ואפילו קצר, מיום בואו לישראל ועד להגשת הבקשה להסגרתו; כלומר, אדם היודע שמתקיימת נגדו חקירה במדינה אחרת, ובטרם נעצר או הוגש נגדו כתב אישום הוא בורח למדינת ישראל ומקבל אזרחות תוך הסתמכות על דיני השבות, יטען גם ששהייתו בישראל היא שהיית קבע, לפי המבחנים המקובלים של קביעת מרכז חיים.

הסדר המגביל את הסגרתו של אזרח מוצדק לגבי אדם שיש לו זיקת אמת למדינת ישראל ואין מקום להחילו על מי שזיקתו לישראל נוצרת עקב רצונו להימלט מהדין על מעשיו במדינה אחרת.

בהתאם לכך, מוצע לתקן את החוק ולחזור לנוסח שהציעה הממשלה בתשנ"ח.

סעיפים מוצע לקבוע הוראות דין חדשות לענין הגדרת עבירת הסגרה והתנאים להסגרה; 2, 7, 9, כן מוצע לרכז בסעיף אחד הוראות שונות 19 ו-20 לענין סייגים להסגרה, הכל תוך תיקון הוראות הדין הקיימות לגבי נושאים אלה.

מ ב ו א

הצעת חוק זו באה כדי לתת מענה לקשיים שהתעוררו ביישומו של חוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן - החוק), וכדי להתאימו לדיני ההסגרה החדשים במדינות אחרות, במטרה לאפשר שיתוף פעולה בין-לאומי במלחמה בעבריינים; בין התיקונים המוצעים בזה ניתן לציין את אלה: שינוי ההגדרה של עבירת הסגרה, קביעה מרוכזת של סייגים להסגרה, וקביעה מפורשת של הליך הסגרה מקוצר, שיאפשר חזרה מרצון של המבוקש למדינה המבקשת את הסגרתו.

הצעת חוק באותו ענין פורסמה בהצעות חוק 2842, התש"ס, עמ' 198, והיא מפורסמת בזה בשנית, בשינויים קלים.

סעיף 1 ביום ג' באייר התשנ"ט (19 באפריל 1999) התקבל בכנסת חוק ההסגרה (תיקון מס' 6), התשנ"ט-1999 (ס"ח התשנ"ט, עמ' 138). שהחליף את סעיף 1א לחוק העיקרי בהוראה הקובעת לאמור:

"סייג להסגרת אזרח

1א. (א) אדם שעבר עבירת הסגרה לפי חוק זה ובעת הגשת בקשת ההסגרה הוא אזרח ישראלי ותושב ישראל, לא יוסגר אלא אם כן התקיימו שני אלה:

(1) בקשת ההסגרה היא כדי להעמידו לדין במדינה המבקשת;

(2) המדינה המבקשת את הסגרתו התחייבה מראש להעבירו בחזרה למדינת ישראל לשם נשיאת עונשו בה, אם הוא יורשע בדין ויוטל עליו עונש מאסר.

(ב) אין בהוראות סעיף קטן (א) כדי למנוע מהאזרח הישראלי לוותר על החזרתו למדינת ישראל לשם נשיאת עונשו בה.

(ג) הוראות סעיף 10 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, יחולו, בשינויים המחויבים, על נשיאת מאסר בישראל לפי סעיף זה."

¹ ס"ח התשי"ד, עמ' 174; התשנ"ט, עמ' 138.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א), הוכרו אדם ברי-הסגרה בשל עבירת הסגרה אחת לפחות, ניתן להסגירו גם בשל עבירה שאינה עבירת הסגרה.

תנאים להסגרה 2א. (א) מותר להסגיר אדם ממדינת ישראל למדינה אחרת אם נתמלאו כל אלה:

(1) בין מדינת ישראל לבין המדינה המבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים;

(2) האדם, נאשם או נתחייב בדיון במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (להלן - המבוקש).

(ב) מדינת ישראל תנהג הדדיות ביחסי הסגרה, אלא אם כן החליט שר המשפטים אחרת.

ד ב ר י ה ס ב ר

הליכי המסחר, שהיו נהוגות בשנות המדינה הראשונות, והם יידינו בדברי ההסבר לסעיף גב המוצע.

כמו כן, החוק כולל בהגדרה של עבירת הסגרה סוגים מסוימים של עוונות, המפורטים בתוספת, שדינם מאסר שלוש שנים או פחות.

מוצע לקבוע כי "עבירת הסגרה" היא כל עבירה שדינה מאסר שנה או עונש המור מזה; ההגדרה המוצעת וזהה לזו שבאמנה האירופית לעניני הסגרה, שמדינת ישראל חברה בה; הגדרה דומה נקבעה גם בחקיקה העכשווית של מדינות רבות; בהתאם לכך מוצע לבטל את התוספת המגדירה עבירת הסגרה בצורה פרטנית, בדרך של אזכור עבירות מסוימות.

כן מוצע (בסעיף קטן (ב)) לאפשר את הסגרתו של מבוקש גם בשל עבירה שהומרתה פחותה מזו שנקבעה לעבירת הסגרה, ובלבד שההסגרה אושרה לפחות לגבי עבירת הסגרה אחת. נראה ראוי לאפשר את מיצוי הדיון עם המבוקש בשל עבירות שאינן עבירות הסגרה, שעבר במדינה המבקשת, ובלבד שהוא הוכרו כבר-הסגרה לגבי עבירת הסגרה אחת לפחות.

לסעיפים 2א ו-24 לתוספת המוצעים

סעיף 2 לחוק כנוסחו היום קובע לאמור:

יחסי גומלין

2. מותר להסגיר אדם, אם -

(1) בין ישראל ובין המדינה המבקשת להסגירו לידיה (להלן - המדינה המבקשת), קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים;

(2) והוא נאשם או נתחייב בדיון במדינה המבקשת על עבירה שאינה בעלת אופי מדיני ושאינלו נעברה בישראל היתה עבירה מן העבירות הכלולות בתוספת לחוק זה (להלן - עבירות הסגרה).

לסעיף 2 המוצע

החוק הקיים מגדיר מהי עבירת הסגרה בתוספת לחוק הקובעת לאמור:

"תוספת"

(סעיף 2)

(א) כל עבירה שאפשר להטיל עליה עונש מוות או עונש מאסר לתקופה העולה על שלוש שנים, אף אם עונשה קל מזה כשנידונים עליה בבית משפט שלום או בבית משפט מחוזי בדיון מהיר, למעט -

(1) עבירה שאין העברייני יכול להיאשם בה, אלא באשר היה בשעת העבירה חייל במשמעותו בחוקת השיפוט, התשי"ח;

(2) עבירות על סעיפים 85 ו-181 לפקודת החוק הפלילי, 1936;

(3) עבירות על חוק לתיקון דיני העונשין (תקיפת שוטרים), התשי"ב-1952, או על הדינים המפורטים בתוספת לחוק למניעת הפקעת שערים וספסרות (שיפוט), התשי"א-1951;

(ב) עבירה שעונשה פחות מן האמור לעיל, והיא עבירה לפי חוק לתיקון דיני העונשין (עבירות שוחד), התשי"ב-1952, או אם היא עבירה על סעיפי פקודת החוק הפלילי, 1936, המנויים להלן: 88, 109, 115-100, 120-122, 124, 140, 146, 156, 158, 159, 161-163, 166, 170, 173, 174, 185, 186, 195, 218, 242, 250, 261, 262, 270, 303-306, 310, 336, 350, 359, 360, 363-366."

החוק העיקרי מגדיר "עבירת הסגרה" כעבירה מסוג פשע, דהיינו עבירה שדינה מאסר מעל שלוש שנים או עונש חמור יותר; להגדרה זו כמה סייגים והרחבות.

הסייגים מתייחסים לעבירות צבאיות, לעבירות ביגמיה, לעבירות בשל תקיפת שוטר, ולעבירות נגד טוהר

(ג) לענין חוק זה -

"הסכם" - הסכם דו-צדדי או אמנה רב-צדדית, לרבות כל אחד מאלה:

(1) הסכם או אמנה שאינם מיוחדים להסגרת עבריינים אך כוללים הוראות בענין זה;

(2) הסכם מיוחד שאליו הגיעו מדינת ישראל והמדינה המבקשת לענין הסגרתו של מבוקש, בהתאם להוראות חוק זה;

"המדינה המבקשת" - כל אחד מאלה:

(1) מדינה המבקשת להסגיר אדם לידיה כדי להעמידו לדין, כדי לגזור את דינו או כדי שישא בה עונש מאסר שהוטל בה עליו;

(2) בית דין בין-לאומי כמפורט בחלק א' שבתוספת, המבקש להעביר אדם לידיו כדי להעמידו לדין, כדי לגזור את דינו או כדי לקבוע היכן יישא האדם את העונש שהוטל עליו בבית הדין;

(3) גוף מדיני אחר כמפורט בתוספת בחלק ב';

"נתחייב בדין" - לרבות אדם שהוכרע דינו אך טרם נגזר דינו.

סייגים להסגרה 22. (א) לא יוסגר מבוקש למדינה המבקשת באחד מאלה:

(1) בקשת ההסגרה הוגשה בשל עבירה בעלת אופי מריני, או שהוגשה כדי להאשים את המבוקש או להענישו על עבירה בעלת אופי מדיני, אף אם אין מבקשים את הסגרתו בגלל עבירה כאמור;

ד ב ר י ה ס ב ר

מדינת ישראל אדם למדינה אחרת, אם זאת תבטיח, בהסכם המיוחד לענין זה, את זכויות היסוד של המבוקש, ובכללן את זכויותיו למשפט הוגן.

מוצע גם להרחיב את ההגדרה של מדינה מבקשת, שאלה ניתן להסגיר אדם, ולכלול בהגדרה גורמים נוספים, שבפניהם מתנהלים הליכים פליליים: בתי דין בין-לאומיים, שהוקמו לפי החלטות האו"ם המחייבות את מדינת ישראל, לשיפוט עבירות חמורות נגד האנושות (כמפורט בחלק א' לתוספת), וכן גופים מדיניים אחרים (האזור המינהלי המיוחד הונג קונג הקבוע בחלק ב' לתוספת). כן מוצע, בסעיף 24 המוצע, להסמיך את שר המשפטים, בהסכמת שר החוץ ובאישורה של ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, לשנות את התוספת האמורה.

מוצע להבהיר, שעיקרון ההדדיות בדיני הסגרה הוא עיקרון שבדרך כלל מתנהגים על פיו; ואולם מוצע לאפשר לשר המשפטים לחרוג מהעיקרון הזה במקרים המתאימים.

לסעיף 22 המוצע

החוק, בנוסחו היום, קובע, בהקשרים שונים, סייגים להפעלת דיני ההסגרה של ישראל. סעיף 22 לחוק קובע כסייג ראשון היות העבירה שבשלה מבקשים את ההסגרה "עבירה... בעלת אופי מדיני".

מוצע לחזור, בהבהרה מסוימת, על התנאי הראשון להפעלת דיני ההסגרה של מדינת ישראל לפי הרין הקיים: קיום הסכם בין שתי המדינות הנוגעות בדבר.

סעיף 21 לחוק העיקרי שהוזכר לעיל קובע עיקרון זה בצורה כללית ביותר; במשך השנים הובהר בפסיקה ובספרות המקצועית שכזוונת המחוקק לא רק להסכם שמטרתו היחידה היא להסדיר דיני הסגרה, אלא גם להסכמים כלליים המתייחסים לנושאים אחרים, אך כוללים בתוכם הוראות מיוחדות לענין הסגרה; שיטה זו שכחה מאד באמנות רב-צדדיות שנכרתו בעשרים השנים האחרונות; דוגמה לכך היא האמנה נגד עינויים ונגד יחס ועונשים אכזריים, בלתי אנושיים או משפילים, 1984, שאושרה ונכנסה לתוקף לגבי מדינת ישראל ב-1991; האמנה האמורה מחייבת את המדינות החברות בה להסגיר ביניהן את אלה העוברים על עבירות מהסוג שנקבע באמנה.

נוסף על כך, מוצע לקבוע הוראה חדשה שתאפשר כריתת הסכם מיוחד להסגרת אדם ממדינת ישראל למדינה אחרת, כאשר מדינת ישראל אינה קשורה עמה כלל בהסכם הסגרה, ייעודי או אחר.

ההוראה המוצעת בסעיף 22 תחזק את שיתוף הפעולה הבין-לאומי הנהוג בשנים האחרונות בנושאים פליליים. אין כל סיבה שבמקרים מסוימים לא תסגיר

- (2) קיים יסוד לחשוד שבקשת ההסגרה הוגשה מתוך הפליה בשל גזעו או דתו של המבוקש;
- (3) בקשת ההסגרה הוגשה בשל עבירה צבאית שהיא אחת מאלה:
- (א) עבירה אשר אדם יכול להתחייב בה רק אם היה בשעת עשייתה חייל;
- (ב) עבירה בניגוד לדיני שירות ביטחון;
- (4) המבוקש עמד לדין בישראל על מעשה העבירה שבגללו מבקשים את הסגרתו, ונמצא זכאי או חייב;
- (5) המבוקש הורשע במדינה אחרת על מעשה עבירה שבגללו מבקשים את הסגרתו, ונשא את עונשו או את החלק הנותר ממנו בישראל;

דברי הסבר

בישראל ובין במדינה אחרת; כן אוסר סעיף 8 את הסגרתו של אדם אם הלה התיישנות על העבירה או על העונש לפי דיני ישראל או לפי דיניה של המדינה המבקשת; הסייג השלישי לפי הסעיף האמור מתייחס למקרה שהמדינה המבקשת נתנה חנינה או מחילה למבוקש לענין העבירה שבשלה מבקשת היא את הסגרתו. במצב דברים מסוג זה אין כל טעם בהליכי ההסגרה.

סעיף 10 לחוק קובע שני סוגים של סייגים המונעים מבית המשפט להכריז על מבוקש ככרי-הסגרה.

הסייג הראשון הוא בקשר למניעים של הפליה דתית או גזעית שביסוד בקשת ההסגרה; הסייג השני הוא בקשר לבקשת הסגרה שהוגשה במטרה גלויה או סמויה להאשים את המבוקש בעבירה בעלת אופי מדיני.

כמו כן קבועים בתוספת לחוק, הודגה בהגדרה של עבירת הסגרה, מספר סייגים בענין זה; סייגים אלה הם לענין עבירה צבאית, עבירת ביגמיה, עבירות של תקיפת שוטרים ועבירות נגד טוהר הבלכות המסחר.

החוק המוצע מסדיר מחדש את הסייגים להסגרת מבוקש, תוך ריכוזם בהוראת דין אחת, הבהרתם של סייגים מסוימים והרחבתם לענין הגנה על תקנת הציבור ואינטרס חיוני של המדינה; כן מוצע להגביל את הפרשנות שיש לתת לעבירה בעלת אופי מדיני, על ידי קביעת עבירות שלגביהן לא ניתן לטעון עוד שזו עבירה מדינית.

לענין סיכון כפול, מוצע להבדיל בין עבירה שהמבוקש זוכה או הורשע במדינת ישראל (סעיף 4א) לבין מקרה שהאדם הורשע במדינה אחרת ונשא את עונשו שם. מוצע שהסייג להסגרה יתול רק על המקרה הראשון. כן מוצע לקבוע שמבוקש לא יוסגר אם הוא הורשע במדינה אחרת, אבל נשא את עונשו, או חלק ממנו, בישראל (סעיף 5א).

סעיפים 8 ו-10 לחוק קובעים סייגים נוספים:

"דחיית העתירה מעיקרה

8. בית המשפט ידחה עתירה שהוגשה לו לפי סעיף 4, אם -

- (1) המבוקש הועמד לדין בישראל על מעשה העבירה שבגללו מבקשים את הסגרתו ונמצא זכאי או חייב או שנשא את עונשו עליו בחוץ לארץ וכן אם המבוקש נשא את עונשו מכוח האמור בסעיף 10 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; או
- (2) נתיישנה אותה עבירה או נתיישן העונש שהוטל עליו בגללה לפי דיני המדינה המבקשת או לפי דיני מדינת ישראל; או
- (3) ניתן על אותו מעשה עבירה או נמחל לו עונשו במדינה המבקשת.

"אי-הסגרה בגלל חשש להפליה גזעית או מדינית

10. על אף האמור בסעיף 9 לא יוכרו מבוקש ככרי-הסגרה, אם מצא בית המשפט, כי יש יסוד סביר להניח -

- (1) שהאשמתו או בקשת הסגרתו באה מתוך הפליה גזעית, או דתית; או
- (2) שבקשת ההסגרה באה כדי להאשימו או להענישו על עבירה בעלת אופי מדיני, אם כי לכאורה אין מבקשים את הסגרתו בגלל עבירה כזאת.

סעיף 8 לחוק קובע שלושה סוגי סייגים להסגרת אדם, בשל מיצוי הדין עם המבוקש או בשל הגנות דיוניות או מהותיות לאחריותו הפלילית; לפי הסעיף האמור אין להסגיר אדם אם הוא כבר נתן את הדין בישראל בשל אותה עבירה, ונשא את עונשו עליה בין כזאת.

- (6) בקשת ההסגרה הוגשה בשל עבירה שנחיישנה או עונש שנתיישן לפי דיניה של מדינת ישראל;
- (7) בקשת ההסגרה הוגשה בשל מעשה עבירה שבשלו קיבל המבוקש חנינה או מחילה במדינה המבקשת;
- (8) היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור או באינטרס חיוני של מדינת ישראל.
- (ב) לענין סעיף קטן (א) לא תיחשב כעבירה בעלת אופי מדיני כל אחת מעבירות אלה:

- (1) עבירה ששתי המדינות התחייבו באמנה רבי-צדדית להסגיר בשלה;
- (2) רצח, הריגה, או גרימת חבלה חמורה;
- (3) כליאת שווא, חטיפה או לקיחת בני ערובה;
- (4) עבירת מין לפי סעיפים 345, 347 או 348(א) ו-(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977²;
- (5) הכנה או החזקה של נשק, חומר נפיץ או חומר משמיד אחר, או שימוש בכל נשק או חומר, הכל במטרה לסכן חיי אדם או לגרום נזק חמור לרכוש;
- (6) גרימת נזק לרכוש במטרה לסכן חיים;
- (7) קשר לבצע כל אחת מהעבירות המפורטות בפסקאות (1) עד (6).

3. במקום סעיף 3 לחוק העיקרי יבוא:

"בקשת הסגרה של מדינת ישראל ושל מדינה אחרת (א) בחוק זה, "בית המשפט המחוזי" - בית המשפט המחוזי בירושלים.

ד ב ר י ה ס ב ר

- סעיפים 3 ו-4 לחוק קובעים:**
- 3 ו-4 "בקשת מדינה זרה
3. הוגשה בקשה מטעם מדינה זרה להסגיר לידיה אדם שנאשם, או שנתחייב בדין באותה מדינה על עבירת הסגרה (להלן - המבוקש), רשאי שר המשפטים להורות, כי המבוקש יובא לפני בית משפט מחוזי כדי לקבוע אם הוא ברי-הסגרה.
- עתירה לבית המשפט**
4. על סמך הוראה כאמור, יגיש היועץ המשפטי לממשלה או בא כוחו עתירה לבית המשפט המחוזי להכריז על המבוקש שהוא ברי-הסגרה.
- החוק המוצע מסדיר לא רק את הנושא של הגשת בקשת הסגרה מטעם מדינה אחרת אלא גם את הגשתה של בקשת הסגרה למדינה אחרת מטעם מדינת ישראל; אין שינוי בחוק המוצע בענין הגורם המוסמך לקבל בקשת הסגרה ממדינה אחרת, שהוא שר המשפטים.

מוצע לקבוע שדיני ההתיישנות של מדינת ישראל בלבד, הם שימנעו את הסגרתו של מבוקש למדינה המבקשת; ההנחה המשפטית היא שמדינה מתוקנת אינה דורשת את הסגרתו של אדם אלא אם כן אין כל מניעה להפעיל עליו את דיניה לאחר שהיא הוסגרה. לענין דיני ההתיישנות של עבירת הסגרה, ראה גם דברי ההסבר לסעיף 22.

מוצע לתקן את הדין הקיים ולא לסייג את דיני ההסגרה לענין עבירת הביגמיה, עבירות נגד תקיפת שוטרים ועבירות על טוהר הליכי המסחר; לגבי כל העבירות האמורות יחולו דיני ההסגרה הרגילים, לרבות ההוראות לענין פליליות כפולה, עבירה בעלת אופי מדיני וכו', אבל אין מקום לקבוע מראש שלא מסגירים בשל העבירות האמורות.

ההסדר החדש מיתר את הוראות סעיפים 8 ו-10, לאחר שנקבעו במקומן הוראות אחרות, ולכן מוצע לבטלן.

² ס"ח התשל"ז, עמ' 226.

(ב) בקשת הסגרה מטעם המדינה המבקשת תוגש לשר המשפטים, והוא רשאי להורות כי המבוקש יובא לפני בית המשפט המחוזי כדי לקבוע אם הוא ברי-הסגרה; עתירה כאמור תוגש על ידי היועץ המשפטי לממשלה או בא כוחו.

(ג) בקשת הסגרה מטעם מדינת ישראל תוגש למדינה שבה נמצא המבוקש על ידי היועץ המשפטי לממשלה או מי שהוסמך לכך על ידו.

4. סעיף 4 לחוק העיקרי – בטל. ביטול סעיף 4
5. בסעיף 6 לחוק העיקרי, במקום "קצין משטרה גבוה" יבוא "קצין משטרה בדרגת סגן ניצב ומעלה". תיקון סעיף 6
6. בסעיף 7 לחוק העיקרי – תיקון סעיף 7

(1) במקום כותרת השוליים יבוא "מעצר לפי צו";

(2) בסעיף קטן (א), בסופו יבוא "ואולם אם הוגשה עתירה לפי סעיף 3 בתוך התקופה האמורה, יובא העצור לפני שופט של בית המשפט המחוזי";

(3) במקום סעיפים קטנים (ב) עד (ד) יבוא:

"(ב) תוקפו של צו לפי סעיף קטן (א) לא יעלה על עשרים ימים; ואולם רשאי בית משפט שלום להתיר ולחזור ולהתיר את ההחזקה במעצר לתקופות נוספות מעבר לעשרים ימים אם ביקש זאת היועץ המשפטי לממשלה על יסוד נסיבות המעכבות הגשת עתירה לפי סעיף 3.

(ג) תקופת המעצר לפי סעיפים 6 ו-7 יחד לא יעלה על עשרים ימים; ואולם אם הודיע היועץ המשפטי לממשלה, לאחר שהמדינה המבקשת הגישה בקשת הסגרה לגבי המבוקש העצור, כי יש לכאורה מקום להגיש עתירה כאמור בסעיף 3, רשאי שופט להאריך את המעצר, מטעם זה, לתקופה נוספת שלא תעלה על 10 ימים."

ד ב ר י ה ס ב ר

(ב) תקפו של צו לפי סעיף קטן (א) לא יעלה על חמישה עשר יום; אולם רשאי כל שופט של בית משפט שלום להתיר ולחזור ולהתיר את ההחזקה במעצר לתקופה נוספת שלא תעלה על חמישה עשר יום.

(ג) תקופת המעצר לפי סעיף זה לא תעלה על שלושים יום אלא לפי בקשת היועץ המשפטי לממשלה על יסוד נסיבות המעכבות את הבאתו של העציר לפני בית משפט מחוזי לשם הכרזה שהוא ברי-הסגרה.

(ד) תקופת המעצר לפי סעיפים 6 ו-7 ביחד לא תעלה בשום מקרה על ששים יום."

מוצע להגדיר מחדש מיהו קצין משטרה גבוה, ולקבוע לענין זה קצין משטרה בדרגה סגן ניצב ומעלה.

בדרך כלל צו המעצר לפי סעיף 6 לחוק ניתן בטרם הוגשה עתירה לבית משפט מחוזי לפי סעיף 3 המוצע, ועל כן העצור מובא בפני בית משפט שלום; עם זאת, מוצע לאפשר להביא את המבוקש העצור בפני בית משפט מחוזי אם בתוך 48 השעות הראשונות של מעצרו ניתן להגיש עתירה לפי סעיף 3 המוצע, זאת כדי שבית המשפט שידון בעתירה ידון גם בהארכת המעצר של המבוקש.

מוצע לקבוע שבקשות הסגרה מטעם מדינת ישראל יוגשו על ידי היועץ המשפטי לממשלה, בהיותו הגורם הבכיר ביותר המוסמך להגיש כתבי אישום במדינת ישראל.

מוצע להבהיר שבית המשפט המחוזי המוסמך לדון בבקשות הסגרה הוא זה שמקום מושבו הוא ירושלים. לאור הוראות הסעיף המוצע אין צורך עוד בסעיף 4 לחוק.

סעיפים 6 ו-7 לחוק קובעים לאמור:
6-1 5

"מעצר בלי צו עד לעתירה"

6. היועץ המשפטי לממשלה ישראל או בא כוחו, או קצין משטרה גבוה, רשאים לצוות בכתב על מעצר מבוקש לפני הגשת העתירה, וכן על מעצר אדם שיש יסוד להניח שהוא ברי-הסגרה וכי תוגש בקשה להסגירו ונראה למצווה, כי המעצר דרוש להבטחת ההסגרה.

מעצר עד לעתירה לפי צו

7. (א) מי שנעצר לפי סעיף 6 יובא תוך 48 שעות לפני שופט של בית משפט שלום לשם קבלת צו מעצר עליו.

- ביטול סעיף 8 .7 סעיף 8 לחוק העיקרי – בטל.
- תיקון סעיף 9 .8 האמור בסעיף 9 לחוק העיקרי יסומן "א" ובו, במקום "סעיף 4" יבוא "סעיף 3" ואחריו יבוא:
- "(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א), רשאי בית המשפט, בלא בדיקת הראיות, להכריז על מבוקש כבירה הסגרה אם המבוקש ביקש זאת."
- ביטול סעיף 10 .9 סעיף 10 לחוק העיקרי – בטל.
- תיקון סעיף 11 .10 בסעיף 11 לחוק העיקרי, במקום "לענין האמור בפסקה (2) לסעיף 8" יבוא "לענין האמור בסעיף 2ב(א)6".
- תיקון סעיף 11א .11 בסעיף 11א לחוק העיקרי, האמור בו יסומן (א) ואחריו יבוא:
- "(ב) מבוקש שהוכרז כבירה הסגרה והוסגר זמנית למדינה המבקשת, הורשע בה והוטל עליו עונש מאסר ובטרם נשא באותה מדינה את כל עונשו הוחזר לישראל

דברי הסבר

החוק המוצע קובע פישוט הליכי הסגרה, כאשר המבוקש מוכן לוותר על המשך הדיון בעתירה לפי סעיף 3 המוצע, ומסכים שבית המשפט יכריז עליו כבירה הסגרה בלא צורך של בדיקה משפטית נוספת; במקרה זה, העברתו למדינה המבקשת נעשית במסגרת של החוק, וההגנות המוקנות לו בו – כלל הייחודיות, אי ביצוע עונש מוות, והחזרתו לישראל אם הוא אורה ותושב בה – יחולו עליו, כאילו הכריז עליו בית המשפט כבירה הסגרה לאחר תום הדיון בעתירה.

סעיף 10 סעיף 11 לחוק קובע לאמור:

"דחיית דיון בעתירה

11. מבוקש העומד לדין או הנושא את ענשו בישראל על עבירה אחרת, רשאי בית המשפט הדין בעתירה להסגרתו לדחות את הדיון בה לתקופה שבית המשפט יקבענה; נדחה הדיון, לא תובא תקופת הדחייה כחשבון תקופת ההתיישנות הקבועה בדיני מדינת ישראל לענין האמור בפסקה (2) לסעיף 8."

התיקון המוצע דרוש לאור ההצעה לבטל את סעיף 8(2) ולקבוע במקומו את האמור בסעיף 2ב(א)6 המוצע בסעיף 2.

סעיף 11 סעיף 11א לחוק קובע לאמור:

"הסגרה זמנית מישראל

11א. מבוקש שהוא נאשם בעבירת הסגרה במדינה המבקשת והורשע בדינו בישראל על עבירה אחרת, מותר לעכב או להפסיק את ביצוע ענשו בישראל ולהסגירו למדינה המבקשת לשם נקיטת ההליכים הדרושים כדי לשפטו על העבירה שעליה הוא מבוקש, בתנאי שיוחזר לישראל, לכשיידרש, לביצוע ענשו או לגמר ביצועו, במועד ובדרך שיוקבע בהסכם עם המדינה המבקשת או על פיו."

בריקת הצדקת המעצר על ידי בית המשפט בטרם הוגשה בקשת הסגרה כל המישה עשר יום, כאמור בסעיף קטן (ב) לחוק, או תקופה קצרה מזו, תקשה לנהל דיון עניני בבקשה, וזאת בשל הקושי לקבל בתוך תקופות אלה חומר נוסף מהמדינה המבקשת, לרבות בקשה פורמלית להסגור את המבוקש; על כן מוצע להאריך תקופה זו באופן שהדיון בחוקיותו של המשך המעצר ייעשה בתוך 20 ימים מתחילתו, אלא אם כן תקופת המעצר שאישר השופט היתה קצרה יותר; בידי העצור יעמדו התרופות הרגילות לענין בריקת המעצר, עיון חזר או ערר, אם הוא סבור שקיימות עילות לכך.

כן מוצע להוסיף עילה מיוחדת להמשך המעצר לתקופה נוספת של עשרה ימים, אף מעבר לשישים הימים הקבועים בחוק, וזאת כדי לאפשר לבא כוחו של היועץ המשפטי לממשלה להכין את העתירה לבית המשפט המחוזי ואת בקשת המעצר, לאחר שהמדינה המבקשת הגישה בקשה להסגרת המבוקש, בתום אותם שישים ימים הקבועים בחוק; בא כוח היועץ המשפטי לממשלה יצטרך לשכנע את בית המשפט כי, לאור החומר שהתקבל מהמדינה המבקשת, יש מקום להגיש עתירה לבית המשפט כדי שזה יכריז כי העצור הוא בירה הסגרה; הסדר דומה קבע המחוקק בסעיף 17(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים) התשנ"ו-1996, הנותן חמישה ימים נוספים לתובע כדי להכין כתב אישום.

סעיף 8 סעיף 9 לחוק קובע לאמור:

"הכרזת מבוקש כבירה הסגרה

9. הוכח בשעת הדיון בעתירה לפי סעיף 4, כי המבוקש נתחייב בדין על עבירת הסגרה במדינה המבקשת, או כי יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו – יכריז בית המשפט, כי המבוקש הוא בירה הסגרה."

כאמור בסעיף קטן (א), יועבר, עם סיום נשיאת עונשו בישראל, למדינה המבקשת לנשיאת העונש שהוטל עליו בה, או החלק ממנו שטרם נשא, והכל אם לא הוסכם אחרת בין מדינת ישראל לבין המדינה המבקשת.

12. בסעיף 15 לחוק העיקרי, במקום "מוחר להחזיקו במשמורת עד להסגרתו" יבוא "רשאי בית המשפט לצוות על החזקתו במשמורת עד להסגרתו".

13. בסעיף 17 לחוק העיקרי -

(1) בסעיף קטן (א), במקום "ששים יום" יבוא "שלושים ימים" ובמקום "או אם מדינת ישראל הסכימה בכתב" יבוא "או אם שר המשפטים נתן את הסכמתו בכתב";

(2) במקום סעיף קטן (ב) יבוא:

"(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) רישה, ניתן להסגיר מבוקש על פי הסכם הכולל הוראות בענין הסגרה אך אינו הסכם מיוחד להסגרה, אם קיבלה מדינת ישראל התחייבות מראש של המדינה המבקשת שהמבוקש לא ייעצר, לא יועמד לדין ולא ייענש באותה מדינה, ולא יוסגר למדינה שלישית אלא בהתאם להוראות סעיף קטן (א).

(ג) שר המשפטים ייתן את הסכמתו לפי סעיף קטן (א) אם סבר, לאחר שניתנה למבוקש הזדמנות לטעון את טענותיו בכתב, שאין מניעה להסכים לכך לפי הוראות חוק זה, וקיבל מהמדינה המבקשת את ההתחייבויות המפורטות בחוק זה לענין הסגרת אורח וחושב ואי ביצוע עונש מוות".

ד ב ר י ה ס ב ר

סעיף 13 סעיף 17 לחוק קובע לאמור:

"סייג להסגרה

17. (א) לא יוסגר מבוקש אלא אם הובטח על פי ההסכם עם המדינה המבקשת שהוא לא ייעצר, לא יועמד לדין ולא ייענש באותה מדינה על עבירה אחרת שעבר לפני הסגרתו, ושהוא לא יוסגר על ידי אותה מדינה למדינה אחרת על עבירה שעבר לפני הסגרתו; אולם הוראה זו לא תחול אם המבוקש יצא מהמדינה המבקשת לאחר הסגרתו וחזר אליה מרצונו, או ניתנה למבוקש לאחר שהוסגר אפשרות לצאת מהמדינה המבקשת והוא לא יצא ממנה תוך ששים יום לאחר שניתנה לו אפשרות כזו, או אם מדינת ישראל הסכימה בכתב לפעולה כזאת נגד המבוקש.

(ב) לא תינתן הסכמה כאמור בסעיף קטן (א), אלא אם הוכרז אותו אדם בהעדרו כבר הסגרה גם על העבירה האחרת, לאחר שניתנה לו האפשרות להיות מיוצג בשעת הדיון באותה הכרזה.

מוצע לקצר לשלושים ימים את התקופה שנותנים לאדם לשם יציאה מהמדינה המבקשת ולהעמידה על פרק זמן התואם יותר את מציאות ימינו; תקופה של ששים ימים שנקבעה בחוק המקורי מתאימה לתקופה שבה התחבורה הייתה בעיקר תחבורה ימית; בימינו תקופה זו ארוכה מדי, ואין כל סיבה לאפשר למוסגר ליהנות ממנה.

מוצע להשלים את ההוראה הקיימת לענין הסגרה זמנית של מבוקש; בהתאם להצעת התיקון, לאחר שבית המשפט בישראל הכריז על המבוקש כבר הסגרה ואישר את הסגרתו הזמנית למדינה המבקשת לשם העמדתו לדין שם, אין מקום, לאחר שהמבוקש הוחזר לישראל להשלמת העונש שהוטל כאן, להליך הסגרה נוסף כדי להחזירו למדינה המבקשת לריצוי העונש שהוטל באותה מדינה; לפי ההוראה המוצעת בסוף נשיאת עונשו בישראל יועבר המוסגר למדינה המבקשת כדי לשאת בה את העונש שהוטל עליו; המדינות הנוגעות בדבר רשאיות להחליט אחרת, למשל שוישא בישראל את עונש המאסר שהוטל עליו במדינה שביקשה את הסגרתו הזמנית.

סעיף 12 סעיף 15 לחוק קובע לאמור:

"החזקה במשמורת

15. מבוקש שהוכרז כבר הסגרה מותר להחזיקו במשמורת עד להסגרתו, אם לא בוטלה ההכרזה בערעור או על פי סעיף 19.

מוצע לקבוע מפורשות שבית המשפט שהכריז על אדם כבר הסגרה יצווה גם על החזקתו במשמורת עד להעברתו למדינה המבקשת; החוק העיקרי אינו קובע מיהו הגורם המוסמך לעשות כן, על כן מוצע להסמיך לכך את בית המשפט.

תיקון סעיף 20א. 14. בסעיף 20א לחוק העיקרי, בסופו יבוא "החזרתו של אדם למדינה שממנה הוסגר לישראל לפי סעיף זה אינה מהווה הסגרה לפי חוק זה".

הוספת סעיפים 20ב ו-20ג. 15. אחרי סעיף 20א לחוק העיקרי יבוא:

20ב. (א) מבוקש רשאי, בכל עת, להגיש לשר המשפטים בקשה בכתב לחזור למדינה המבקשת כדי לעמוד שם לדין, כדי שיגזרו את עונשו או כדי לשאת בה את עונשו (בחוק זה – בקשה לחזרה מרצון).

20ג. (ב) הוגשה בקשה לחזרה מרצון, יודיע שר המשפטים על כך בלא דיחוי למדינה המבקשת.

20ד. (ג) הוגשה הבקשה לחזרה מרצון אחרי שהוגשה עתירה לבית משפט לפי סעיף 3, יודיע היועץ המשפטי לממשלה לבית המשפט על כך ובית המשפט יפסיק את הדיון בעתירה.

20ה. (ד) מבוקש שביקש לחזור מרצון, יחזק במשמורת חוקית בתקופה שיימצא בישראל עד לחזרתו למדינה המבקשת, ובלבד שתקופה זו לא תעלה על חמישה עשר ימים; בית המשפט המחוזי רשאי, לפי בקשת היועץ המשפטי לממשלה, להאריך תקופה זו לתקופה נוספת אחת של עד חמישה עשר ימים, אם סבר שקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות את עיכוב חזרתו של המבוקש למדינה המבקשת.

ד ב ר י ה ס ב ר

כאן, בלא צורך לנהל הליך הסגרה חדש; בענינו של אדם כאמור הליך ההסגרה מתייחס לבקשתה של מדינת ישראל לקבלו ומגית לידיה, תוך התחייבות מצדה של ישראל למדינה האחרת שהאדם יוחזר אליה עם תום ההליכים נגדו במדינת ישראל.

סעיף 15 מוצע לאפשר למבוקש, לפי בקשתו, לחזור למדינה המבקשת את הסגרתו בלא דיחוי ובלי צורך למצות את הליכי ההסגרה; הליכי הסגרה מעכבים את ההליך המשפטי שלו צפוי המבוקש במדינה המבקשת; במקרים מסוימים מעדיף המבוקש לחזור מיד למדינה המבקשת כדי לעמוד שם לדין או כדי לשאת את עונשו.

חזרתו של המבוקש היא פרי רצונו בלבד, על כן אין היא דורשת את הכרזתו כבד-הסגרה; בהתאם לכך, סעיף 20ג המוצע מבהיר שהוראות חוק ההסגרה אינן חלות על מי שמבקש לחזור למדינה המבקשת מרצונו.

ביקש אדם לחזור מרצון למדינה המבקשת, מוצע לקבוע שניתן להחזיקו במשמורת חוקית עד להעברתו למדינה המבקשת לתקופה של חמישה עשר ימים; מוצע לאפשר לבית המשפט, לפי בקשתו של היועץ המשפטי לממשלה להאריך תקופה זו חמישה עשר ימים נוספים בלבד, אם מסיבות שונות לא הועבר בתוך התקופה הראשונה; מוצע גם לקבוע שהודעה על בקשתו של המבוקש לחזור מרצון תימסר למדינה המבקשת וכן לבית המשפט, אם כבר הוגשה עתירה לפי סעיף 3 המוצע.

סעיף 17 לחוק מתנה הסגרתו של אדם בכך שבהסכם שבין מדינת ישראל למדינה המבקשת קיימת הוראה המבטאת את עקרון הייחודיות שבאותו סעיף; באמנות רבי-צדדיות בדבר המלחמה בעבירות המורות שונות, שכוללות הוראה לענין הסגרה, אין בדרך כלל כל הוראה בקשר לכלל הייחודיות; מוצע להוסיף הוראה שתאפשר במקרים אלה למדינת ישראל להסדיר נושא זה על ידי קבלת התחייבות מיוחדת של המדינה המבקשת.

כן מוצע להתאים את הוראת הדין הקיים לענין הסכמתה של מדינת ישראל לסייג את כלל הייחודיות לגבי עבירת הסגרה נוספת, בלא צורך של דיון בבית משפט בהיעדר המוסגר; בחינת הבקשה תיעשה בידי שר המשפטים, תוך התחשבות מיוחדת בהוראות לענין החזרתו של אורח ישראלי לישראל, אי הפעלת עונש מוות, ואי קיום של סייגים אחרים, לרבות הפעלת כלל הייחודיות לגבי עבירות הסגרה נוספות.

סעיף 14. סעיף 20א לחוק קובע לאמור:
"צו להחזרה

20א. מי שהוסגר לישראל בתנאי שיוחזר לאחר גמר ההליכים שלמענם הוסגר לישראל, מוסמך שר המשפטים לצוות על החזרתו, בדרך ובמועד שייקבע בהסכם עם המדינה המתבקשת, על אף כל עונש שיוטל על המוסגר בישראל."

מוצע להבהיר שניתן להחזיר למדינה שממנה הוסגר אדם זמנית לישראל, כדי לאפשר להעמידו לדין

אי התלת ריני
הסגרה לחורה
מרצון

220. הוראות חוק זה לענין הסגרת אדם לא יחולו על מבוקש שביקש לחזור מרצון למדינה המבקשת.

תיקון סעיף 21

16. בסעיף 21 לחוק העיקרי -

(1) האמור בסעיף יסומן (א) ובו בפסקה (1) במקום "מן העבירות הכלולות בתוספת" יבוא "מעבירות ההסגרה";

(2) אחרי סעיף קטן (א) יבוא:

"(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) אין למסור למדינה המבקשת מסמכים וכל חומר אחר ששר המשפטים קבע, לאחר התייעצות עם ראש הממשלה או השר הנוגע בדבר, שאין למסור אותם או את חלקם בשל אינטרס חיוני של מדינת ישראל."

תיקון סעיף 24

17. בסעיף 24 לחוק העיקרי, במקום "ששים ימים" יבוא "שלושים ימים".

החלפת סעיף 24 א

18. במקום סעיף 24 א לחוק העיקרי יבוא:

"מעבר מוסגרים 24 א. (א) (1) שר המשפטים רשאי לאשר בקשה להעברת אדם המוסגר ממדינה למדינה, דרך מדינת ישראל, אם נתקיימו שני אלה:

(א) למדינה המבקשת יש הסכם הסגרה עם מדינת ישראל;

(ב) למדינה המקבלת, כשהיא אינה המדינה המבקשת, יש יחסים דיפלומטיים עם מדינת ישראל.

ד ב ר י ה ס ב ר

כן מוצע לסייג את ההוראה המחייבת למסור למדינה המבקשת, יחד עם מי שהוכרו כברי-הסגרה, כל מסמך או חומר אחר העשויים להיות ראיה במשפט; הסייג מתייחס למסמכים ולחומר שמסירתם עלולה לפגוע באינטרס חיוני של מדינת ישראל, לפי דעתו של שר המשפטים.

סעיף 17 סעיף 24 לחוק קובע לאמור:

"דין מי שהוסגר לישראל

24. הוסגר אדם לישראל על ידי מדינה זרה, לא ייעצר ולא יובא לדין על עבירה אחרת שעבר לפני הסגרתו, וכן לא יוסגר למדינה אחרת על עבירה שעבר לפני הסגרתו, אלא אם נתנה אותה מדינה זרה את הסכמתה בכתב לפעולה כזאת, או אם לא יצא אדם זה מישראל תוך ששים יום לאחר שניתנה לו, משהוסגר, אפשרות לעשות זאת, או אם יצא מישראל לאחר שהוסגר וחזר אליה מרצונו."

מוצע לקצר את התקופה שאדם רשאי להישאר בישראל וליהנות מעקרונ הייחודיות בתום ההליכים שבשלם הוסגר לישראל משישים ימים לשלושים ימים; קיצור תקופה דומה מוצע בסעיף 13, לגבי אדם שהוסגר מישראל.

סעיף 16 סעיף 21 לחוק קובע לאמור:

"תנאי הסכמים

21. הותנה בין ישראל לבין מדינה זרה בהסכם בענין הסגרה -

(1) כי רק חלק מן העבירות הכלולות בתוספת יהיו עבירות-הסגרה לגבי אותה מדינה;

(2) כי עציר ישוחרר ממצערו, אם לא הוגשה בקשה להסגרתו או אם לא הוגשו הוכחות מספיקות להכריז עליו שהוא ברי-הסגרה תוך תקופה שנקבעה בהסכם;

(3) כי מסמכים וכל חומר אחר שנתפסו אצל מבוקש היבולים לשמש הוכחה נגדו במשפט, יימסרו למדינה המבקשת;

(4) כי המועד לביטול הכרזה על מבוקש שלא הוסגר יהיה קצר מן המועד שנקבע בסעיף 19,

ינהגו כמותנה, על אף האמור בחוק זה או בכל חוק אחר.

בעקבות השינוי המוצע בהגדרתה של עבירת הסגרה, מוצע להתאים את האמור בפסקה (1) של סעיף 21 לחוק.

(2) שר המשפטים לא יאשר בקשה להעביר מוסגר דרך מדינת ישראל אלא אם כן קבע היועץ המשפטי לממשלה שהתקבלו מהמדינה הנוגעת בדבר ההתייבויות האמורות בסעיפים ו' ו-16.

(3) בסעיף קטן זה, "המדינה המבקשת" – המדינה המסגירה את האדם או המדינה המקבלת אותו.

(ב) העברת מוסגר בשמי מדינת ישראל, בלא תחנת ביניים בישראל, אינה טעונה אישור.

19. אחרי סעיף 24 לחוק העיקרי יבוא:

"התאמת מונחים 24. לענין חוק זה דין בקשה של בית דין בין-לאומי להעברת מבוקש כדין בקשת הסגרה, ודין העברת מבוקש כדין הסגרת מבוקש. לכל דבר וענין; בסעיף זה, "בית דין בין-לאומי" – כמשמעותו בסעיף 2(א)ג בפסקה (2) להגדרה "המדינה המבקשת".

שינוי התוספת 24. שר המשפטים רשאי, בהסכמת שר החוץ ובאישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, לשנות את התוספת.

20. במקום התוספת לחוק העיקרי יבוא:

"תוספת"

(סעיף 2א), פסקאות (2) ו-(3) להגדרה "המדינה המבקשת")

חלק א'

1. בית הדין הבין-לאומי לשפיטת אנשים האחראים להפרות חמורות על המשפט הבין-לאומי ההומניטרי שנעברו בשטחה של יוגוסלביה לשעבר מאז 1991 – The International Tribunal for the Prosecution of Persons Responsible for Serious Violations of International Humanitarian Law Committed in the Territory of the Former Yugoslavia since 1991.
2. בית הדין הבין-לאומי לרואנדה – The International Tribunal for Rwanda.

דבריו הסבר

המדינות המבקשות את המעבר המדינה המקבלת בעלת יחסים דיפלומטיים עם ישראל; היועץ המשפטי לממשלה סבור, לאחר בדיקת הבקשה שאין מניעה לאשרה מאחר שהמדינה המבקשת את ההעברה סיפקה את ההתייבויות הדרושות בסעיפים 2(א) ו-16 לחוק העיקרי, אם נדרשות התייבויות אלה לפי הענין.

מוצע להבהיר שהעברת אסיר בשמי ישראל, בלא תחנת ביניים בישראל, אינה דורשת אישור של שר המשפטים.

סעיף 19 לסעיף 24 המוצע

הסעיף המוצע בא להבהיר כי העברה לבית הדין הבין-לאומי לפי הוראות חוק זה הינה הסגרה לכל דבר וענין; אין במינוח השונה, הנקוט בלשון "העברה" במקום "הסגרה" כדי להשפיע על הדין המהותי; זאת גם לענין הבקשה להעברה.

סעיף 18 סעיף 24 לחוק קובע לאמור:

"צו על מעבר מוסגרים"

24.א. שר המשפטים רשאי לצוות כי אדם המוסגר ממדינה למדינה יינתן לו מעבר דרך מדינת ישראל, ובלבד שבין ישראל ובין המדינה המקבלת קיים הסכם על מעבר מוסגרים ונתקיימו התנאים שנקבעו באותו הסכם, ושאיילו ביקשה המדינה המקבלת את הסגרתו של המבוקש, לא היתה מניעה חוקית לבקשת הכרוחה כבר-הסגרה ולהסגירו.

מוצע שהאישור להעברת אדם, שהוסגר ממדינה אחת למדינה אחרת, דרך ישראל, יינתן בלא צורך בהליך שיפוטי לענין זה; מוצע ששר המשפטים ייתן את הסכמתו למעבר מטעם מדינת ישראל, ובלבד שמתקיימים התנאים המוצעים הבאים: למדינת ישראל יש הסכם בדבר הסגרת עבריינים לפחות עם אחת

חלק ב'

1. האזור המנהלי המיוחד הונג קונג - Hong Kong Special Administrative Region

תיקון חוק
העונשין

21. בחוק העונשין, התשל"ז-1977, בסעיף 10 -

(1) האמור בסעיף יסומן "(א)" ובמקום הסיפה המתחילה במילה "ובלבד" יבוא "בצו כאמור בסעיף זה רשאי בית המשפט לקצר את תקופת המאסר שעל הנידון לשאת בישראל, ולהעמידה על תקופת המאסר המרבית שנקבעה בדיני העונשין של ישראל לעבירה שבשלה הוטל העונש, ובלבד שניתן לעשות כן לפי הסכם שבין מדינת ישראל לבין המדינה שבה הוטל העונש";

(2) אחרי סעיף קטן (א) יבוא:

"(ב) הוטל במדינה המבקשת על נידון כאמור בסעיף קטן (א) קנס או שהוא חויב בפיצוי לאדם אחר, נוסף על עונש המאסר, והודיעה המדינה המבקשת שהנידון טרם שילם את הקנס או את הפיצוי, או חלק מהם, יצווה בית משפט בישראל, לבקשת היועץ המשפטי לממשלה או בא כוחו, לחייבו בתשלום הקנס או הפיצוי, או חלקם, שטרם שולמו על ידי המדינה המבקשת, כאילו הוטלו בישראל, והדין החל בישראל על אי תשלום קנס או פיצוי ועל גבייתם של אלה יחול לפי הענין, לענין סעיף זה, "פיצוי לאדם אחר" - פיצוי לאדם שניזוק מעבירת ההסגרה שבשלה הורשע הנידון במדינה המבקשת.

(ג) גבתה מדינת ישראל קנס או פיצוי כאמור בסעיף קטן (ב), תעביר אותו למדינה המבקשת בהתאם להסדר שייקבע בין מדינת ישראל למדינה המבקשת לענין זה, לרבות לענין ניכוי הוצאות לגביית הקנס או הפיצוי."

דברי הסבר

תושב ישראל למדינה אחרת, אלא ניתן להעבירו לשיפוט במדינה המבקשת, ובלבד שיוחזר לישראל לנשיאת עונשו; מדינות המוכנות להיכנס להסכם הסגרה עם מדינת ישראל בענין זה אינן מוכנות שבית משפט בישראל ישנה את גור הדין שניתן מחוץ לישראל; במקרים מסוימים יעדיפו מדינות אלה שלא לקבל את המבוקש ולדרוש במקום זה כי הוא יישפט בישראל, דבר שאינו תמיד אפשרי.

בעיה דומה מתעוררת בחוק העברת אסירים לארצותיהם, התשנ"ז-1996, ובשל כך נקבע שם שבית המשפט בישראל אינו מפחית מהעונש אלא מכשיר אותו לביצוע; עם זאת, גם בחוק האמור מוסיפים הוראה לענין הסמכת בית המשפט להפחית מהעונש, אם הרבר מוסכם על מדינת ישראל ועל המדינה האחרת.

כן מוצע לתקן את החוק ולאפשר לבית משפט בישראל, לבקשת היועץ המשפטי לממשלה, לגבות בהתאם לדין הישראלי קנס או פיצוי לקורבן העבירה שהוטל על הנידון במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה שבשלה הועבר לשיפוט, כשאלה הוטלו נוסף על עונש מאסר.

סעיף 21 סעיף 10 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, קובע לאמור:

"עונש שהוטל בחוץ לארץ

10. נמצא בישראל אדם שנידון בחוץ לארץ בפסק דין חלוט, על עבירה שחלים לגביה דיני העונשין של ישראל ולא נשא שם את העונש כולו, רשאי היועץ המשפטי לממשלה, במקום להעמידו לדין, לבקש מבית המשפט שיורה שהעונש שהוטל בחוץ לארץ או החלק ממנו שטרם ברצע שם, יבוצע בישראל, כאילו הוטל העונש בישראל בפסק דין חלוט; ובלבד שהעונש הכולל לא יהיה חמור מהעונש המרבי שניתן היה להטיל בשל אותה עבירה לפי דיני העונשין של ישראל."

מוצע לבטל את הסיפה של סעיף 10, המחייבת את בית המשפט להפחית את עונש המאסר שהוטל מחוץ לישראל, אם הוא גבוה מהעונש המרבי שנקבע לעבירה בישראל; במקום זאת מוצע לאפשר לבית המשפט להפחית עונש מאסר, בהתאם לעונש המרבי שנקבע בישראל לעבירה, אם הוסכם בין שתי המדינות לעשות כן.

השינוי המוצע נדרש בעקבות חקיקתו של סעיף 10 לחוק ההסגרה, לפיו אין להסגיר אזרח ישראלי שהוא

22. תיקון חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982,³ אחרי סעיף 9(ג) יבוא:
 "ר) הוראות סעיף קטן (ג) יחולו על עבירות הסגרה שבשלה הוגשה בקשת הסגרה למדינת ישראל וכל פעולה מהפעולות המפורטות באותו סעיף קטן, שנעשתה במדינה המבקשת, תאריך את מנין תקופת ההתיישנות לאותה עבירה לפי סעיף זה, כאילו נעשתה בישראל".

דברי הסבר

סעיף 22 סעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, קובע לאמור:
"התיישנות עבירות"
 9. (א) באין הוראה אחרת לענין זה בחוק אחר, אין להעמיד אדם לדין בשל עבירה אם עברו מיום ביצועה -
 (1) בפשע שדינו מיתה או מאסר עולם - עשרים שנים;
 (2) בפשע אחר - עשר שנים;
 (3) בעוון - חמש שנים;
 (4) בחטא - שנה אחת.
 (ב) כעבירות לפי החוק ברבר מניעתו וענישתו של הפשע השמדת עם, התשי"ו-1950, ולפי החוק

לעשיית דין בנאצים ובעוזריהם, התשי"ו-1950 - אין התיישנות.
 (ג) בפשע או בעוון אשר תוך התקופות האמורות בסעיף קטן (א) נערכה לגביהם חקירה על פי חוק, הוגש כתב אישום או התקיים הליך מטעם בית המשפט, יתחיל מנין התקופות מיום ההליך האחרון בחקירה או מיום הגשת כתב האישום או מיום ההליך האחרון מטעם בית המשפט, הכל לפי המאוחר יותר.
 מוצע לתקן את חוק סדר הדין הפלילי ולקבוע בסעיף 9 שבו שפעולות המאריכות את תקופת ההתיישנות לפי הוראות סעיף קטן (ג), שהן חקירה, הגשת כתב אישום או הליך אחר של בית המשפט, יאריכו את התקופה האמורה גם כשהן נעשו מחוץ לישראל לגבי העבירה נושא בקשת ההסגרה.

³ ס"ח התשמ"ב, עמ' 43; התש"ס, עמ' 220.

הצעת חוק מס רכוש וקרן פיצויים (תיקון מס' 29), התשס"א-2000

1. תיקון סעיף 35 בחוק מס רכוש וקרן פיצויים, התשכ"א-1961, בסעיף 35, בהגדרה "ישוב ספר", במקום "ישוב ששר האוצר" יבוא "ישוב או אזור ששר האוצר".
 2. תחולה חוק זה יחול על נזק שאירע ביום ב' בסיון התשנ"ט (17 במאי 1999) או לאחריו.

דברי הסבר

בסעיף 35 לחוק מס רכוש וקרן פיצויים, התשכ"א-1961 (להלן - החוק), מוגדר "ישוב ספר" כ"ישוב ששר האוצר, באישור ועדת הכספים של הכנסת, הודיע עליו שהוא ישוב ספר".
 "נזק עקיף" מוגדר בסעיף זה ב"הפסד או מניעת ריווח כתוצאה מנזק מלחמה בתחום ישוב ספר...".
 כיון שלעתים נגרם הנזק לאו דווקא בתחום הישוב אלא, למשל, באזור תעשייה הסמוך לו או בשדות

סמוכים לו, מוצע להגדיר "ישוב ספר" כ"ישוב או אזור ששר האוצר הודיע עליו שהוא ישוב ספר".
 תיקון זה נעשה בעקבות המלצות ועדה בין-משרדית בראשותו של יוני קפלן - נציב מס הכנסה שמונתה על ידי הממשלה, לבחון את דרכי הפיצוי בעד נזקים הנגרמים בשל אירועים ביטחוניים, שפורסמו בחודש דצמבר 1999.
 לחוק המוצע השפעה תקציבית ויש להניח כי תקציב המדינה לפיצויים לפי החוק יוגדל בסכום שקשה כיום להעריכו.

¹ ס"ח התשכ"א, עמ' 100.

מתפרסמת בזה הצעת חוק של חבר הכנסת מטעם ועדת החינוך והתרבות של הכנסת:

הצעת חוק סיווג וסימון שידורים, התשס"א-2000*

1. בחוק זה –
"הועדה" – ועדת החינוך והתרבות של הכנסת;
"מישרר טלוויזיה" – מישרר שהופק לשם שידור בטלוויזיה למעט מישרר חדשות, קדימון או פרסומת;
"מישרר", "פרסומת", "קדימון" – כהגדרתם לפי חוק הבזק, התשמ"ב-1982;¹
"השר" – שר התקשורת.
2. (א) מישרר טלוויזיה המשודר בישראל הכולל ביטויים חזותיים, מילוליים או קוליים של אלימות, של מין או של אכזריות או המעודד עבריינות או שימוש בסמים וישא סימן כאמור בסעיף 3 המצביע כי המישרר אינו ראוי לצפיה לקהל מסוים; קדימון למישרר הטעון סימון כאמור יכלול מידע לפיו המישרר אינו ראוי לצפיה לקהל מסוים.
(ב) השר, באישור הועדה, רשאי לפטור סוגי מישררים מחובת הסימון על פי כללים שיקבע.
3. (א) סימן לפי חוק זה יתייחס למישרר טלוויזיה שאינו מומלץ לצפיה לבני גיל מסוים ומטה ולאחר ממאפיינים אלה אם הם מהווים יסוד בולט במישרר:
(1) אלימות;
(2) מין;
(3) אכזריות;
(4) פורנוגרפיה;
(5) עידוד לעבריינות;
(6) עידוד לשימוש בסמים.
(ב) השר, בהתייעצות עם הגופים האחראים לסימון כאמור בסעיף 4, יקבע את צורת הסימון כאמור בסעיף קטן (א), מיקומו, משך זמן הופעתו ותדירותו.
(ג) השר, בהתייעצות עם שר החינוך, רשאי להוסיף סימנים לצורך השגת מטרות חוק זה.

דברי הסבר

סעיפים 1 ו-2 מוצע לקבוע כי מישרר טלוויזיה המשודר בישראל הכולל ביטויים חזותיים, מילוליים או קוליים של אלימות, של מין, של אכזריות או המעודד עבריינות או שימוש בסמים וישא סימן המצביע כי המישרר אינו ראוי לצפיה לקהל מסוים. כמו כן מוצע לחייב קדימון למישרר (פרומו) הטעון סימון לכלול מידע לפיו המישרר אינו ראוי לצפיה לקהל מסוים.

סעיף 3 מוצע לקבוע סימנים שיצביעו על כך שהמישרר אינו מומלץ לצפיה לבני גיל מסוים ומטה או על כך שיש כמישרר יסודות בולטים של אלימות, של מין, של אכזריות, של פורנוגרפיה או המעודד עבריינות או שימוש בסמים. כמו כן מוצע כי השר, בהתייעצות עם הגופים המשרדים, יקבע את צורת הסימון, מיקומו, משך זמן הופעתו ותדירותו.

* הצעת חוק מס' 1019/ב; הועברה לוועדה ביום כ"ו באייר התש"ס (31 במאי 2000).
¹ ס"ח התשמ"ב, עמ' 218.

4. אחריות לביצוע (א) אלה האחראים לביצוע סימון לפי חוק זה:
- (1) לענין שידור לפי חוק רשות השידור, התשכ"ה-1965² - הרשות כהגדרתה בחוק האמור;
 - (2) לענין שידור לפי חוק הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו, התש"ן-1990³ - בעל זיכיון כהגדרתו בחוק האמור, ולענין שידורי הרשות בהתאם לסעיף 48 לחוק האמור - הרשות כהגדרתה בחוק האמור;
 - (3) לענין שידור לפי פרק ב'1 לחוק הבזק, התשמ"ב-1982 - בעל הזכיון כהגדרתו בפרק האמור ולענין שידור לפי פרק ב'2 לאותו חוק - בעל רישיון לשידור לזיכיון כהגדרתו בפרק האמור.
 - (4) לענין שידור בטלוויזיה הלימודית - הטלוויזיה הלימודית;
 - (5) לענין שידור שלא באמור בפסקאות (1) עד (4) - גוף מן הגופים שקבע השר בתוספת.
- עונשין
5. אחראי לביצוע סימון שלא סימן מישדר טלוויזיה לפי הוראות חוק זה, דינו - קנס כאמור בסעיף 61(א)4 לחוק העונשין, התשל"ז-1977⁴; בסעיף זה, "אחראי לביצוע סימון" - אחראי בהתאם להוראות סעיף 4.
- שינוי התוספת
6. (א) השר, באישור הועדה, רשאי, בצו, לשנות את התוספת.
(ב) הוסיף השר גוף לרשימת הגופים שבתוספת או גרע ממנה ימסור על כך הודעה לאותו גוף; על מסירת הודעה לפי סעיף קטן זה יחולו הוראות סעיף 237 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982⁵, בשינויים המחויבים.
- ביצוע ותקנות
7. השר ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי, באישור הועדה, להתקין תקנות לביצועו.
- תחילה
8. תחילתו של חוק זה ב'1 בחודש שלאחר תום שלושה חודשים מיום פרסומו.

"תוספת"

סעיף 5(4)

דבריו הסבר

סעיף 5 מוצע לקבוע כי גוף כאמור בסעיף 4 שהפר את חובת הסימון לפי החוק המוצע ייקנס בקנס כאמור בסעיף 61(א)4 העומד כיום על 150,000 שקלים חדשים. סעיף 7 מוצע כי תחילת החוק המוצע תהיה שלושה חודשים לאחר פרסומו. להערכת האוצר הצעת החוק אינה כרוכה בעלות תקציבית למדינה.	סעיף 4 מוצע לקבוע כי רשות השידור, הרשות השנייה וזכייניה, חברת הלוויין וחברות הכבלים יהיו אחראים לסימון המישדרים. יש לעיין כי אין מדובר באחריות אישית של עובדי או מנהלי החברות השונות. כן מוצע להסמיך את שר התקשורת לקבוע בתוספת גופים אחרים שיהיו אחראים לביצוע הסימון לגבי שידורים שלא באמור בפסקאות (1) עד (4) לסעיף המוצע.

חבר הכנסת זבולון אורלב

² ס"ח התשכ"ה, עמ' 106.
³ ס"ח התש"ן, עמ' 58.
⁴ ס"ח התשל"ז, עמ' 226.
⁵ ס"ח התשמ"ב, עמ' 43.